

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: FAMILIEN OG HJEMMET

✕ KALT TIL Å VÆRE MOR

✕ LA DE SMÅ BARNA KOMME TIL MEG

✕ KOBBERORMEN

«Disse ordene som jeg byr deg i dag, skal du gjemme i ditt hjerte.
Og du skal innprente dem i dine barn...»

5 Mos 6:6-7

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn
Bilder: Adobe Stock (s. 1), Pixabay
(s. 2, 5, 8-13, 16, 17, 19, 32), Jan van't Hoff (s. 21)
Ester Heian (s. 15)
Trykkeri: ETN Grafisk
ISSN: 2387-5275
Årgang: 59

Norsk Luhersk Lekmannsmisjon ble grunnlagt
i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske
forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift
og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL
støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk
litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver også Bibelskolen på Fossnes i
Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra
lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
3160 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

vopps
15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Svensk kontonummer:
8169-5, 694 381 912-5

Dansk kontonummer:
7604 1734369

www.nll.no

INNHold *mai*

Leder: Ære være mor Av Per Bergene Holm	3
Kalt til å være mor I Av Per Bergene Holm	4
Kalt til å være mor II Av Kari Brennsæter	7
La de små barna komme til meg Av Reidun Irene Fossdal	10
Intervju med Sara Av Dag Rune Lid	14
Ekteskap og samliv Av Per Bergene Holm	16
Livets lys Av Vladimir Moser	19
Kobberormen Av J. F. Løvgren	21
Bileam - i vår tid Av Gunnar Nilsson	24
I lære hos Jesus Av Ragnar Opstad	26
Josva 3 Av Martin Fjære	28
Møtekalender	31
Sommerens arrangementer	32

Ære være mor

I dette nummeret av bladet vil vi fokusere på hjemmet og morsrollen. Dette var tema på et familieseminar på Fossnes i begynnelsen av februar, og flere av artiklene har bakgrunn fra dette seminaret. Etter tema-artiklene finner du oppbyggelige artikler, samt program for sommerens arrangementer.

Som barn var det som regel bare ett ord vi ropte når vi kom springende inn gjennom den åpne døren hjemme: Mamma? Svarte det ikke, så var det å rope igjen og lete gjennom hus og hage til vi fant henne. Og så kunne vi fortelle det vi hadde på hjertet, dele gleder og sorger osv. Var mamma ikke hjemme, noe som nesten aldri skjedde, så var det tomt. For et hjem uten mor, var ikke noe hjem.

Mor var pedagog, rådgiver, sykepleier, den som leste Guds ord og sang for oss, formante og trøstet, som hadde tid til de dype og lange samtaler, og de korte og hverdagslige. Hun hørte gjerne om bedriftene på skolens fotballbane, eller om skituren. Hun leste gjerne skolestilen og kommenterte prøvene. Til henne kunne vi fortelle om de vonde opplevelsene av urettferdighet, motgang osv. Det ingen lærer, rådgiver, helsesøster eller psykolog har tid og mulighet til å hjelpe med, det hjalp mor med – hver eneste dag. Hennes kontordør var aldri lukket, hennes timeliste var alltid åpen for oss.

Mens far som regel har det meste av sin arena utenfor hjemmet, er hjemmet mors arena. Barna er hennes åker, der hun sår Guds ord, gode vaner og råd, luker bort ugress, tukter og trøster, vanner og pleier. Det er ingen som har hatt større betydning for mitt liv enn min mor, ikke bare i de første barneårene, men vel så mye i ungdomstiden.

I dag er mange mødre travelt opptatt med

egen karriere, er med i styrer og råd, gjør seg synlig i samfunnet og er der det tas viktige beslutninger, og der det tjenes penger. Barna overlates tidlig til andre, til profesjonelle barnepassere og pedagoger. Disse har hendene fulle med å fylle tomrommet etter mor, og deres tid strekker ikke til. Mye av det som skulle vært tatt hånd om i hjemmet, må nå lærere og sosiallærere, helsesøstre og psykologer tidlig inn og ta tak i. Men ingen av disse kan erstatte den hjemmearbeidende mor, ingen kan fylle hennes plass. Og mor kan aldri ta igjen det hun forsømte da barna trengte henne mest.

I dag ofres barna på likestillingens alter. De ofres med p-piller, spiral og på abortklinikker. Men også de som fødes, ofres. Det er få som vil ha mange barn, og få som vil ofre seg selv og sitt eget liv for sine barn. Morskallet foraktes og omtales som å være bundet til kjøkkenbenken. Vår mor ofret seg selv, sin egen karriere og selvhevdelse for oss barna.

Jeg er overbevist om at ingen gjør en større samfunnsinnsats, målt med hvilken som helst målestokk – åndelig, moralsk, helsemessig, samfunnsmessig, økonomisk – enn den hjemmearbeidende og selvoppofrende mor! Er det ikke på tide å løfte henne fram og ære henne!

Du tjener Gud i like stor grad ved å ta vare på dine egne barn og oppdra dem i gudsfrykt, ta hånd om hjemmet og gjøre det til en kirke for Gud, som du ville ha gjort om du hadde blitt kalt til å lede en hel hær i kamp for Herren hærskearnes Gud.

Charles H. Spurgeon

Fra Strengthening Medicine for God's Servants, 1875

KALT TIL Å VÆRE MOR I

Av Per Bergene Holm

Innfor Gud er det ingen forskjell på mann og kvinne. Vi har del i den samme frelse, det samme barnekår, den samme arverett, den samme adgang til Gud i tro og bønn. I den evige salighet skal det heller ikke være noen forskjell på mann og kvinne. Men her i verden er det forskjell på mann og kvinne. Vi er ikke like, men er skapt forskjellige, med ulike egenskaper og ulike funksjoner, både i hjem, menighet og samfunn.

Likestilling mellom kjønnene er den overordnede ideologi i dag. Og med likestilling menes det ikke likeverd med respekt og hensyntagen til kjønnenes ulikheter i funksjon og oppgave, men fullstendig likhet, hvor kvinnene i ett og alt skal være lik mannen og kun måles etter produktivitet og inntekt, karriere og formelle maktposisjoner.

Kvinnens egenart som kvinne utraderes. Særlig morsrollen, som kvinnen vanskelig kan løse seg fra uten å opphøre å utfolde seg spesifikt som kvinne, er det store hinderet for likestilling. Kvinnen blir ikke riktig likestilt før hun slutter å føde og bære omsorg for barn. Derfor er familieplanlegging og abort likestillingssak framfor noe. For før kvinnen løsrives fra barnet og morsrollen kan ikke hele den naturlige kvinnelige kjønnsrollen utraderes. Det skjer også gjennom at barn og barneomsorg blir flyttet fra hjemmet og over i det offentlige rom, til barnehage og SFO.

Politikere står i kø for å bevilge penger til barnehager, men bygger samtidig ned samfunnets viktigste byggestein, hjemmet. Mor skal ut av hjemmet og bort fra sitt gudgitte kall. Hun skal uhemmet få kjempe med mannen om status og makt på hans arena. Yrkeskarriere

og lønnsinntekt er det som betyr noe, omsorg for egen familie står i veien for dette.

KVINNEN – REDUSERT TIL ET SEKSUALOBJEKT
Det eneste som står tilbake av kvinnen som kjønn er hennes seksualitet. Derfor er det ikke til å undres over at jo mer kvinnen søker å bli likestilt med (dvs lik) mannen, jo mer vil det eneste særegne ved hennes kjønn bli forstått innenfor seksualitetens ramme. Kvinnen som kvinne står tilbake som et blott og bart seksualobjekt.

Alle andre gudgitte roller er i likestillingens navn tatt fra kvinnen, og det eneste som hun kan utmerke seg med er sin seksuelle attraksjon og fysiske attributter. Er det rart at unge jenter blir sykkelig fokusert på kropp, utseende og seksualitet? Det er jo det eneste kvinnelige de har igjen!

Alt annet ved deres kvinnelighet har likestillingsideologien fordømt som noe mindreverdige, bakstreversk og nedrig. Aller mest gjelder dette morsrollen – framstilt som identisk med en fordummende og degenererende tilværelse ved «kjøkkenbenken».

REALISERING AV DET KVINNELIGE

Fortsatt er det noen kvinner som ønsker å være kvinner og mødre, som er stolte av det og fritt velger å utfolde seg selv og sine gudgitte kvinnelige evner og anlegg i omsorg for sine. De ønsker å skape et virkelig hjem med atmosfære og trygghet, med gode rammer og utviklingsmuligheter for seg og sine. Her opplever de å få utfolde hele sin kvinnelighet på en allsidig og utviklende måte. De får utfolde seg som terapeuter og pedagoger og bruke hele seg, sin kreativitet, sitt organiseringstalent, sin evne til

innlevelse og empati osv.

De får i sannhet være kvinner og realisere seg selv som kvinner, og det nettopp på en arena hvor ingen kan måle seg med dem, hvor enhver mann kommer sørgelig til kort. Ingen kan erstatte «mor»!

Selv i kristenheten ringeaktes kvinnes gudgitte kall og tjeneste. Hun skal nå være hyrde og tilsynsmann, hun skal sitte i de bestemmende organer, la sin stemme høres ved siden av mannen. Dermed tiltar hun seg ikke bare mannens kall og tjeneste, i strid med Guds klare ord, hun svikter også sitt eget kall og sin egen tjeneste, til skade både for seg selv og de hun skulle tjene.

«Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem.» (1 Mos 1:27)

Kjønnsforskjellen eller kjønnpolariteten er en skaperordning. Mann og kvinne er skapt forskjellige, med ulike egenskaper og evner, til ulike funksjoner.

Skal vi være veldig skjematisk, kan vi si at mannen er fysisk og rasjonell. Du ser det allerede hos små gutter. Blir det noe kluss mellom to kamerater, så blir det fort en slåsskamp. De løser konflikter fysisk. Og der to menn diskuterer, så kan den ene si etterpå: Hva mente han med det? Han tenker på det faktiske innhold i utsagnet til den andre, han er opptatt av det saklige. Samtidig kan både en diskusjon og en slåsskamp mellom gutter ende med at de går videre sammen og fortsetter vennskapet. Konflikten trenger ikke å bli emosjonell og relasjonell.

Kvinnen er imidlertid mer emosjonell og relasjonell. Du ser det allerede hos små jenter. Der guttene slåss, tar jentene mer til tårene,

blir furtne og vil ikke leke mer med den andre (jf Tuppen og Lillemor). Jenter kan rotte seg sammen og stenge andre ute. Det relasjonelle er vesentlig. Konflikter er først og fremst emosjonelle og relasjonelle. Snakker to kvinner sammen, så kan den ene si etterpå: Hva mente hun egentlig med det? Hun tenker ikke så mye på det saklige, men om det lå noe under, noe på det relasjonelle plan. Liker hun meg ikke, har hun noe imot meg osv?

Skriften er meget tydelig på at kvinnens første kall er å være sin manns medhjelp og mor. Hun skal ikke erstatte mannen eller ta hans plass og funksjon, slik likestillingsideologien søker, men hun skal fylle ut der mannen har sine klare svakheter og mangler. Mannen klarer seg meget dårlig alene, han trenger en som hjelper ham. Bare spør enkemenn, eller se på enkelte ungkarer! Kvinnen har egenskaper som nettopp er ment å utfylle. Der hvor hun forlater sin rolle som kvinne og søker å bli som en mann, så vil det bli et tomrom, ikke minst i hjemmet, ikke minst i de relasjonelle forhold, og med hensyn til alt som er knyttet til omsorg, empati osv.

Ikke alle kvinner blir mødre. Noen blir ikke gift og noen får ikke barn, selv om de er gift. Men de er fortsatt kvinner, skapt med de evner og den utrustning som hører med til å være kvinne. Det har aldri vært større behov for slike kvinner. Du som er ugift, om det er et valg ut fra din personlighet mv, eller fordi du ikke har funnet noen mann; du som er gift, men ikke har fått noen barn, enda du gjerne ville: **Aldri har det vært mer behov for dere!**

Den gifte kvinne er bundet til sine barn og sin mann, og har sitt kall der. Men du som er fri i fra slike forpliktelser, du kan være så mye mer for så mange flere. Du kan bruke din personlighet, din utrustning og dine evner og skape et hjem for andre, hjelpe andres barn som trenger

en hjelpende hånd, se til syke og slike som trenger empati og omsorg osv. Hele omsorgssektoren skriker etter slike kvinner.

Det er behov, både for slike som Føbe (Rom 16:1), Florence Nightingale og Marte Svennerud (*«Itt'no knussel, je tæk dom alle sju»*). Det ser vi i vårt samfunn i dag, det er en enorm mangel på omsorg og empati, både i hjemmet, i skolen, i eldreomsorgen osv. Kvinnen har forlatt sitt kall for å få en karriere, gjort vold på seg selv for å bli som mannen, og så mangler vi både hjerter og hender for alle som trenger en mor, og for andre som trenger empati og omsorg i alle livets faser.

Og mannen trenger kvinnen som rådgiver, for det er områder hvor han ikke har den samme innsikt og forståelse, ikke minst på det relasjonelle plan (jf Abiga'il – 1Sam 25). Også på det åndelige plan kan en kvinne ofte ha mer lys og innsikt enn mannen (jf Maria, Joh 12:3).

Men kvinnen er først og fremst kalt til å være mor. Gud har etter syndefallet knyttet smerte og lidelse til dette kallet, men det er likevel kvinnens herlige kall. Gud har knyttet selve frelsen til dette kallet. Mens mannen ikke får noen rolle i frelsen, men settes helt på side-linjen, så har Gud latt kvinnens morsrolle og barnefødsel være helt sentral. Det er kvinnens ætt som skal knuse slangens hode (1Mos 3:15). «Hun skal bli frelst gjennom sin barnefødsel.» (1 Tim 2:15)

Det tenkes ikke bare på Maria i apostelens ord, men det tenkes på kvinnens kall, og hvilken rolle og funksjon hun har som mor. Gjennom den rollen og funksjonen ble Guds Sønn født til verden og ble oss til frelse, og derigjennom har Gud selv gitt kvinnen en veldig rolle i frelsen. Men det gjelder ikke bare ved Jesus, det gjelder all barnefødsel, det gjelder selve morskallet. Vi ser noe av det i både Hannas

og Marias lovsang, de forstår at de ved å bli mor er gitt et kall og en rolle som har enorm betydning i Guds frelsesråd.

Skal du som kvinne være til stor betydning i Guds frelsesråd, så skal du akte det å få barn høyt og akte på storheten i å være mor! Ingen andre enn deg kan ta den rollen og utøve den funksjonen! Her kommer mannen til kort, her står og faller så godt som alt med deg. Å sette barn til verden, oppfostre dem og lære dem, hvem skal ta på seg det veldige ansvaret? Det har du som er mor fått, og ingen må få ta det fra deg!

Når noen vil at du skal ta på deg andre oppgaver, engasjere deg i arbeid, i råd og komiteer mv, så skal du få si som Nehemja sa når noen ville ha et møte med ham: «Jeg holder på med et stort arbeid og kan ikke komme ned. Skulle jeg kanskje la arbeidet hvile fordi jeg lot det ligge og dro ned til dere?» (Neh 6:3)

Så betyr ikke dette at unge kvinner ikke skal ta seg en utdanning. Vi vet så lite om fram-tiden, om en blir gift, om en får barn, om en kan komme til å miste sin ektefelle tidlig osv. I dagens samfunn hvor utdanning er viktig for å få et arbeid, så bør alle ta sikte på en utdanning. Også når barna omsider blir så store at en har mulighet til å arbeide litt utenfor hjemmet, så vil en trenge det. Men det er meget vanskelig og til dels uforsvarlig å satse på en karriere ved siden av å være mor. Det er å svikte sitt primærkall.

På neste side kan du lese store deler av en artikkel om morskallet av Kari Brennsæter. Hele artikkelen hennes finner du under fanen "Media" - "Bladet Lov og Evangelium", L&E 03-23, eller ved å scanne QR-koden.

KALT TIL Å VÆRE MOR II

Av Kari Brennsæter

Den som opplever å få barn, har blitt unt en stor nåde, gave og oppgave fra Gud. I 1 Mos 33:5 leser vi: «Esau så opp, og fikk øye på kvinnene og barna, og han sa: Hvem er disse som du har med deg der? Jakob svarte: Det er de barn som Gud har unt din tjener.» **Det er Gud som har unt oss våre barn, i sin godhet.**

En så stor og dyrebar gave fra Gud kan vi ikke se smått på! Tenk å få bli betrodd av Gud et barn, et menneske med en udødelig sjel! Det kan få en til å svimle, beve og miste nattesønnen, når en tenker på hvor stor en oppgave og ansvar dette er. Lar vi den tanken få for stor plass, hadde vi kanskje blitt redd for å sette barn til verden. Men det står så fint i Jes 45:11: «Så sier Herren, Israels Hellige, han som skapte det: Spør meg om de kommende ting! La meg dra omsorg for mine barn og for mine henders verk.»

Vi skal få overlate våre barn i Guds hender og be han ta seg av dem. Samtidig er ikke alt sagt med det. Kvinner kan ha mange forskjellige oppgaver både i samfunnsliv og menighetsliv som er viktige. Ugifte eller barnløse kvinner kan bety veldig mye for andre mennesker rundt seg, både unge og eldre. Ordet i Gal 4:27 kan kanskje brukes i denne sammenhengen også.

«For det står skrevet: Gled deg, du ufruktbar, du som ikke føder! Bryt ut i jubelrop, du som ikke har fødselsveer! For den enslige kvinne har mange flere barn enn hun som har mannen.»

For det er sant det som står i 1 Kor 7:34: «Den ugifte kvinne har omsorg for det som hører Herren til, så hun kan være hellig både på legeme og ånd. Men den gifte kvinne har omsorg for verdens ting, hvordan hun kan være sin mann til behag.»

Kvinnene som har fått barn, har fått ett primærkall - et kall til å være mor. Det å få et kall til noe betyr ikke nødvendigvis at kallet er lett eller lystbetont alltid. Ofte er det vel tvert imot. Tenk på profetene i det gamle testamente – mange av dem - de fleste, fikk et tungt kall. Det avgjørende er ikke hva slags kall en får, men at en er lydig mot kallet. Jeg tror også en får oppleve Guds velsignelse over kallet når man er lydige imot det. Men hva innebærer kallet til å være mor? Og hvordan lever man kallet ut i praksis?

Først vil jeg her ta fram den rent menneskelige faktoren i morskallet. Skal vi bety noe for noen, mennesker generelt, så må vi bruke tid sammen med dem. Skal vi bety noe for våre barn, må vi også bruke tid sammen med dem. At mor er hjemme med barna, spesielt når barna er små, er veldig viktig. Rent fysisk, sier det seg selv at det er mor som må være hjemme med det nyfødte barnet, siden det er hun som kan gi barnet melk, så sant hun ammer. Mor blir helt konkret barnets kilde til liv. Det knyttes en helt spesiell kontakt og nærhet til barnet når det ligger inntil mors bryst og suger seg mett og søvnig. Jeg synes det er hjerteskjærende å se og høre om unger som blir sendt i barnehagen før de er ett år. Den sterke og gode tilknytningen som har blitt etablert, skal nå delvis rives opp. I barnehagene er man dessuten opptatt av å ikke knytte seg for sterkt til barna, siden de ikke er deres egne.

Hvilke sår kan man ikke påføre et lite barn ved en slik adskillelse fra mor først, og så distanse fra andre voksne etterpå? Det er ikke til barnets beste i alle fall! Et annet viktig moment er at som troende vet vi at barnet har en udødelig sjel. Vil vi at andre, kanskje ikke-kristne

voksne, skal få prege det lille barnet i timevis med sine verdier og holdninger? I barnehagene tenker og gjør de sikkert mye bra, men de har et kortsiktig perspektiv. De vil prøve å gjøre det godt for barnet med tanke på dette livet. Som troende foreldre har vi evigheten som mål – at barnet må bli frelst for evig.

Hvor dyrebart og verdifullt det er å ha mor hjemme, har jeg selv fått erfare, siden min egen mor alltid var hjemme med oss barna da vi vokste opp. I min oppvekst snakket jeg med mamma om det meste, og hennes holdninger og meninger fikk stor betydning for meg. Hun levde og lærte etter det som står i Ord 22:6: «Lær den unge den vei han skal gå! Så viker han ikke fra den når han blir gammel.»

Denne erfaringen gjorde at jeg selv hadde et sterkt ønske om å prioritere å være hjemme når jeg en gang ble gift og fikk barn.

Personlig har jeg opplevd det veldig meningsfylt å være hjemme med egne barn. Jeg har kjent på en glede og visshet over å få være på den plassen Gud ville ha meg. Det har vært en stor velsignelse! Det betyr ikke at jeg har levd på en rosa lykkesky hvor alt var bare idyll og kos. Sannn er ikke livet. Jeg lærte meg selv først virkelig å kjenne etter at jeg fikk egne barn. At jeg kunne bli så sint, visste jeg ikke før. Til tider har jeg vært fryktelig lei av grinete og kranglete unger. Jeg, som mor, og vi som foreldre, bærer med oss følgene av syndefallet, og vi merker dette også utrolig fort hos våre barn. Selv små barn kan være forferdelig trassige, og de skal ikke være store før de f.eks. kan slå andre som tar noe fra dem.

Mange situasjoner har jeg dessuten både misforstått og håndtert feil. Når kvelden kom har jeg mange ganger tenkt: Hvorfor gjorde jeg det slik, jeg skulle heller ha sagt det på den måten, eller gjort sannn

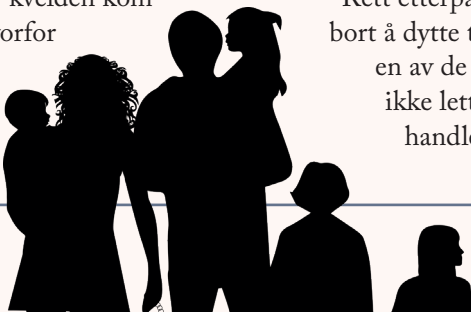
og sannn. Så vi mødre og foreldre trenger også å be våre barn om tilgivelse når vi har gjort galt mot dem, for det hender.

Kallet til å være mor kan være krevende av andre rent fysiske grunner også, og da spesielt i småbarnsfasen. Veldig mange småbarnsmødre lever, som mange av dere har erfart, i perioder med et underskudd på søvn pga. amming, barn som våkner og ikke sovner igjen, syke barn eller barn som våkner og kommer inn i senga.

Jeg husker jeg i perioder kunne sovne hvor og når som helst hvis jeg bare fikk fem minutters stillhet. Når man til tider kan være dødstrøtt, noe man også ofte i tillegg kan være i starten av et nytt svangerskap (+ kvalm), da kan krevende hverdager med småbarn være vanskelig å håndtere rett. Dette sier jeg ikke for å avskrekke eller klage, men mer for at spesielt dere unge som er i startfasen av, eller på vei inn i denne epoken av livet, ikke skal tro at det å være mor og hjemme med barn er å leve i en daglig idyllisk tilværelse fylt av kos. Det er idyll og kos også, det vil jeg sterkt understreke, men det er også mye mer. Slik er realitetene. Hvis ikke en blir gjort klar over det, så kan en tro at noe er galt, eller at en ikke mestrer det å være mor. Det er så mye jeg ikke har fått til som jeg tenkte og skulle ønske. Men midt i dette har jeg stortrivdes og til tider tenkt: «Du, å jeg lever!»

Når de små ringte på døra f.eks. og sto med hver sin bukett med blomster og spurte: «Vil du gifte deg med meg?» Eller toåringen lå ved siden av meg i senga på morgenkvisten og sa: «Nå har vi det koselig!» Eller et krevende barn la armen rundt halsen min og sa: «Mamma du er min beste venn! Jeg elsker deg!»

Rett etterpå kunne samme poden gå bort å dytte til eller ødelegge leken til en av de andre søskena. Da er det ikke lett å vite hvordan man skal handle riktig og klokt. Slik har

jeg hatt det. Er dette gjenkjennelig?

Selv kjenner jeg som mor at det er vanskelig å gi slipp - la barna få prøve vingene selv. Jeg er redd de skal fly i gal retning, jeg vil gjerne ha ei line fast i dem, men blir de da fri? Vårt mål som foreldre må vel være at barna våre mer og mer frigjøres fra oss og våre meninger, og mer og mer bindes til Ordet.

De unge kan lure og gruble over mye som møter dem i livet. Er det da rom for å spørre og stille vanskelige, kanskje utfordrende spørsmål i familien? Kanskje spørsmålene like mye er for å få klarhet i ting de selv blir konfrontert med fra mennesker eller miljøer de er borte i, som for å opponere. Eller har vi et hjem der barna ikke tør snakke om det som de tenker på, i frykt for at vi skal slå handa i bordet å si at sånt går det ikke an å si eller tenke?

Jeg vil skyte inn noe som jeg tror er veldig viktig: Det er av stor betydning at mor og far står sammen i oppdragelsen av barna, men i tillegg er det utrolig viktig at de lever godt sammen som ektefolk, i kjærlighet, fortrolighet og med gjensidig respekt. Både mor og far kan tåle veldig krevende dager, når de vet det ikke er noe uoppgjort eller knuter på tråden dem imellom. Jeg har ikke tall på hvor mange ganger jeg har sagt når vi har lagt oss, selv midt i den mest hektiske småbarnstida: «Du hvor godt vi har det!» Det gir en fantastisk glede og livsmot midt i hverdagsstrevet å vite seg elsket og ha en å støtte seg på.

Morskallet kan også koste noe for mitt selvliv. Da må jeg kanskje drive litt voksenopplæring for meg selv og si: Jeg har nå kommet i en annen fase av livet.

Før kunne mine behov stå mer i fokus, nå er det andres behov som må komme i første

rekke. Nemlig mine barns og min manns behov. Mine egne interesser og hobbyer må kanskje settes på vent i noen år, kanskje i mange år.

Dette gjelder også far, la meg få understreke det. Han kan heller ikke fortsette å leve som han var fri og frank, uten kone og barn mht. hva han bruker fritiden til f.eks. Nå er hans primærkall hans kone og barn. Dette kallet står mor og far sammen om. Jeg tror det er fornuftig at mor og far snakker sammen om forventninger og tanker rundt fordeling av oppgaver og ansvar i hjemmet og med barna. Har man en felles forståelse av det, forhindrer en at en av partene gremmes innvendig over at ikke den andre ser eller tar sitt ansvar i hjemmet. Hjemmet må ikke bli en kamparena, men et sted hvor man tjener hverandre. Der hvor far er ute i jobb og mor er hjemme sier det seg selv at det meste av hjemmets oppgaver med barna faller på henne. Men når far kommer hjem fra arbeid, da er det viktig at han trer støttende til med det han kan.

Når det gjelder den åndelige synsvinkelen på kallet til å være mor, så står det ikke i Bibelen at en mor ikke skal kunne ha et annet yrke i tillegg, eller ha en jobb utenfor hjemmet. Men det vi lover ved døpefonten, om å oppdra barna i den kristne tro og om å lære barna å holde alt Jesus har befalt oss, som det står i dåpsbefalingen, det forplikter i livet. Det fører med seg noen viktige prioriteringer. Skal vi bety noe for våre barn åndelig sett, må vi også bruke tid sammen med dem. Barna ser oss hver dag. De ser hvordan vi prioriterer på godt og vondt. De ser og erfarer hva som er viktig for mor og far. Tid til husandakt, bibelfortellinger, møtegang og samtaler, krever at en enten har tid eller tar seg tid.

Kan det være noe større enn å være mor?

L&E

LA DE SMÅ BARNA KOMME TIL MEG

Av Reidun Irene Fossdal

DISSE ORD SKAL DU GJEMME I DITT HJERTE

«Disse ord som jeg byder deg i dag, skal du gjemme i ditt hjerte. Og du skal innprente dem i dine barn. Du skal tale om dem når du sitter i ditt hus, når du går på veien, når du legger deg, og når du står opp. Du skal binde dem som et tegn på din hånd, de skal være som en minneseddel på din panne. Du skal skrive dem på dørstolpene i ditt hus og på dine porter.» (5 Mos 6:6-9)

For at vi foreldre skal få nåde til å fortelle barna våre om Jesus, er det noe som er så avgjørende for oss - det er at vi selv tar til oss av Guds ord og gjemmer det i vårt hjerte. Ellers får vi lite å dele med barna våre. «Disse ord som jeg byder deg i dag, skal du gjemme i ditt hjerte.» Dette kommer først, og det er det viktigste og det mest avgjørende forhold, for at vi også skal få peke på Jesus for barna våre. Vi må selv leve nær Jesus, og fylle oss med Ordet hver dag.

*«Men først da kan du lyse for Jesus
Når ditt alt er lagt ned for hans fot.
Vil du vinne, ei hindre de andre,
Må du selv tvettes ren i hans blod.» (SB nr 494)*

Men i en travel småbarnshverdag kan det være vanskelig å finne tid og å ta seg tid til å lese i Bibelen på egenhånd. Fra ungene våkner tidlig om morgenen og til de har sovnet på kvelden, kan det ofte gå ganske i ett med alt som må gjøres. Og når barna har sovnet, er man kanskje sliten, og det er samtidig mange andre ting man må gjøre og ønsker å gjøre. Likevel er det så uendelig viktig å prioritere dette ene nødvendige! Vi må sette av tid til å søke Jesus alene og i stillhet for at vi skal bli bevart i troen! Det er så fort gjort at vi blir oppslukt av så mange andre ting i denne travle småbarnsfasen. Men for å kunne hjelpe barna våre til Jesus, er

det så viktig at vi også selv lever nær ham, og søker ham i hans Ord.

*«Gløym ikkje plassen ved Frelsarens fot.
Der får den kraftilause styrke og mot.
Lev nær din Frelser, så får du hans sinn,
Då kan du sankta for himmelen inn
og leva til æra for Jesus.» (SB nr 768)*

ET LEVENDE ORD

Guds Ord er et levende ord. Det er ikke et hvilket som helst ord eller en hvilken som helst bok. Det er et levende ord, og da må vi også stole på at det er sant, og bruke det som et levende ord.

Det er lett å tenke at barna er så små. De forstår så lite, eller at de sitter altfor urolig til å få med seg noe når de hører Guds Ord. Men vi leste jo nettopp her at det er et levende ord! Da må det vel være like levende for de små som for de store? Eller tror vi bare at det er et levende ord for de voksne? Jeg synes det har vært oppmuntrende å tenke på dette også i forhold til de aller minste barna. Spedbarna. De er for små til å forstå. De skjønner jo ingenting. De kan ikke snakke, ikke gi respons - de ligger bare der. Men vi tror jo at det er et levende ord, gjør vi ikke det? Da må jo dette også bety at Ordet virker på de små barnehjertene. Det er ikke likegyldig hva de hører på. Når de blir tatt med på møter fra de er bittesmå, når de ligger i vogga og hører husandakten som resten av familien har, når de hører sangene om Jesus som spilles på CD, synges i hjemmet og ved barnesenga - det er et levende Ord, også for den lille.

Og når det gjelder å sette seg ned for å lese bare for den lille, så tror jeg ikke man trenger å sette opp noen aldersgrense for det. Den eneste

feilen vi kan gjøre er å begynne for seint. Jeg tror ikke vi kan begynne for tidlig å lese for de små. Og jo tidligere barna blir vant til å bli tatt på fanget for å høre, jo tidligere blir de også vant til å sitte og lytte. Men aller viktigst – *det er et levende Ord* – også for de små.

JOKEBED OG AMRAM, HANNA OG ELKANA

I det gamle testamentet leser vi om Jokebed og Amram, foreldrene til Moses, og om Hanna og Elkana, foreldrene til Samuel. Felles for dem alle var at de bare fikk ha barna sine hos seg de aller første årene. De visste at de snart måtte gi dem fra seg. Og av det vi leser om både Moses og Samuel, så ser vi tydelig at de har fått med seg mye hjemmefra, bare på de første 4-5 årene (de ammet barna lenger på den tiden). Moses vokste opp hos faraos datter i Egypt, men vi kan likevel lese om ham i Heb 11:24-26:

«Ved tro nektet Moses, da han var blitt stor, å kalles sønn av faraos datter. Han valgte heller å lide ondt sammen med Guds folk enn å ha en kortvarig nytelse av synden. Han aktet Kristi vanære for en større rikdom enn skattene i Egypt, for han så fram til lønnen.»

Tenk hva han hadde fått med seg hjemmefra på de første årene! Det har ikke vært uten betydning det Amram og Jokebed lærte Moses som 3-åring! Og så kan vi lese om Samuels tro og tillit til Gud i alle ting, hvordan han stolte på Gud og ba til Gud under alle forhold. Disse mødrene og fedrene brukte nok enhver anledning til å lære barna sine om Gud. Og de hadde ikke tid til å vente på at de skulle bli store nok til å forstå.

Jeg har ofte sett for meg at de kanskje har sittet ved barnesenga og hvisket til dem, bedt for dem og sunget for dem mens de sov. De visste at de måtte bruke disse første årene alt de kunne.

Det er lett å tenke at foreldrene til Moses og Samuel var i en helt spesiell situasjon, og at de

hadde det mer «travelt» enn andre med å lære barna å kjenne Gud. Men vi som er foreldre i dag har det egentlig like travelt som disse. Vi vet ingenting om morgendagen, vi vet ingenting om hvor lenge vi får ha barna hos oss. Vi vet ikke hvor lang tid det er igjen før myndigheter og styresmakter setter opp lover og regler for hva man får lære barna i hjemmet, eller før barnevern og øvrige myndigheter griper inn.

Vi vet ingenting om hvor lenge vi eller barna våre kommer til å leve, eller hva som venter oss av forfølgelse, eller hvor lenge det er til Jesus kommer igjen. Derfor har vi det også like travelt som Amram og Jokebed, Elkana og Hanna, med å lære barna våre om Jesus! Vi har dagen i dag, og vi har tiden nå, og det er så uendelig viktig å bruke den rett!

LA DE SMÅ BARN KOMME TIL MEG

Jesus sier: «La de små barna komme til meg og hindre dem ikke, for Guds rike hører slike til!» (Luk 18:16). Det er et rikt løfte! Tenk at Jesus vil at vi skal la de små barna komme til ham. Men dette er også en formaning, og et ansvar for oss som er foreldre. Vi må la barna få mulighet til å komme til Jesus. For vi kan nemlig også være med på å hindre dem i å komme til ham, dersom vi ikke legger til rette for det, dersom vi ikke hjelper dem til Jesus ved å lese for dem, synge og be sammen med dem. Eller dersom vi blander vår fornuft inn og undervurderer hva de får med seg eller hvilken virkning Ordet har på barnehjertene. Dette er også å hindre dem. Vi må hjelpe dem til Jesus, gi dem gode, rike og mange muligheter til å bli kjent med ham som kalte barna til seg.

HUSANDAKT

Derfor er det så viktig at barna blir tatt med på møter fra de er små, og at vi setter av tid til andaktsstunder hjemme med barna. Et tips er å legge en andaktsstund til hvert måltid hjemme. Måltider er ofte et samlingspunkt for familien, og det er noe vi har regelmessig flere ganger om

dagen. Lengden på andaktsstunden kan variere, men det kan være til stor hjelp å gjøre det til en vane å lese et stykke og å be sammen. I tillegg kan man f. eks. synge en sang og si et bibelvers sammen til hvert måltid. Når man har litt ekstra tid og mulighet, er det nyttig å samtale med barna om det vi har lest: «Hva kan vi lære av det vi leste nå?», «Hva handler denne sangen om?», «Hva sier egentlig dette bibelverset?», «Hva betyr dette budet? På hvilken måte angår det oss i vår hverdag?» og «Hva ber vi om i denne bønnen i Fader vår?»

Ofte kan det også føles ganske meningsløst, unyttig, og bortkastet å være hjemme med barna. Det tror jeg mange kan kjenne på fra tid til annen. Men for meg har spesielt andaktsundene med barna gjort at oppgaven her hjemme har fått mye større betydning. Tenk at vi har mulighet til å sitte ned og lese og synge, og lære barna om Jesus! Det er ikke alltid de sitter stille, eller er så velvillige til å høre kanskje. Mange ganger oppleves disse andaktsundene som et eneste kaos for oss voksne. Men som små barn er de som svamper. Det de hører og lærer, går rett inn! Ofte er det vi voksne som er problemet, for vi undervurderer så ofte hva barna får med seg. Det må vi ikke. Ordet om Jesus er det beste vi kan gi dem, enten det ser ut som de forstår det eller ikke. Det er ikke vår oppgave å åpenbare ordet for de små. Det er vi avhengige av at Den hellige ånd gjør, både for barna og for oss. Men vi kan la dem få høre, og vi kan lede dem til Jesus. Så får han ta seg av det som skjer i hjertene deres.

ÅRSPLAN OG UTENATLÆRING

Det kan også være til stor nytte å bruke en årsplan. (Det finnes eksempler på årsplaner under «Ressurser» på www.nll.no.) For et år siden begynte vi å bruke en slik årsplan hjemme hos oss. Vi tenkte at det kanskje kunne være en fin måte å lære sanger og bibelvers på. Og nå et år etterpå, har vi erfart at det har vært

utrolig nyttig og meningsfullt å lære sanger og bibelvers utenat sammen med barna på denne måten.

Vi har det som rutine hos oss at vi prøver å lese en andakt til hvert brødmåltid. Så, før eller etter mat, så leser vi et stykke, ber sammen, og så sier vi sammen det bibelverset som står på årsplanen 2-3 ganger, før vi synger en sang. Vi øver på samme bibelvers og samme sang i 2 uker av gangen. Og for hver nye periode på 2 uker, når vi begynner med et nytt bibelvers, tenker jeg ofte at det er for langt eller for vanskelig, og at barna ikke kommer til å klare å lære det utenat i løpet av de to ukene. Men litt ut i den andre uka, så pleier de to eldste på 3 og 5 år å kunne det ganske godt, og til slutt sitter det helt utenat. Da sier vi det kanskje 2-3 ganger ca. 3 ganger om dagen i 2 uker. Og det blir faktisk fort over 100 repetisjoner av bibelverset på 2 uker! Til og med minstejenta på 2 år klarer også å lære store deler av bibelversene utenat!

Jeg synes det har vært utrolig givende å bruke en slik plan for å lære barna sanger og bibelvers om Jesus. Jeg tenkte nok før at utenatlæring var forbeholdt skolelever, men det er altså feil. Det har vært utrolig oppmuntrende å se hvor fort barna lærer, og hva som når inn hos de små! Og med tanke på møter, så synes jeg det har vært så fint. For når de nå har lært noen sentrale bibelvers, så er det faktisk ganske ofte at det blir sitert et bibelvers de kan i løpet av et møte. Det er ikke alltid de får det med seg, men plutselig kan de hoppe til, og så lyser de opp når

«Hvorfor skal det være så vanskelig?!»

SÅ VIKTIG ER DET!

Jo, det hele har blitt så tydelig for meg i det siste: en av grunnene til at det er så vanskelig, er jo fordi at det er en som setter alt inn på at vi og barna ikke skal høre. Det er en som gjør alt han kan, bruker alle mulige midler for å hindre oss i å høre og lese Guds ord. Og det er djevelen. Hvorfor? For han vet at dersom vi tar tid til Guds ord, dersom vi hører og leser det, så taper han. Han vet også at det er sant, det som står i Heb 4:12: *«For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og mark, og dømmer hjertets tanker og råd.»*

Det faktum at det så ofte er vanskelig å ha andakt for barna eller å lese for sin egen del, har for meg blitt et daglig og synlig bevis på hvor viktig det er! Jo vanskeligere det er, jo viktigere er det at vi deler Guds ord med hverandre! For djevelen gjør alt han kan for å hindre oss i det.

Så etter å ha kjent på motløshet og mismot over disse urolige og kaotiske andaktsstundene, så har jeg nå prøvd å tenke annerledes om det. Når ungen griner, eller står på hodet i sofaen, eller dunker seg i hodet, så har jeg bare begynt å tenke: «Så det er så viktig at vi får høre! Nei, djevelen unner oss ingen ro. Desto viktigere er det at vi får høre Guds ord!» Djevelens iherdige forsøk på å hindre oss i å få høre, er jo bare et daglig og så synlig bevis, og en bekreftelse på hvor avgjørende det er at vi får høre. Derfor får vi prøve å ta alle disse urolighetene som skjer underveis i andaktsstundene som en oppmuntring og en motivasjon til å fortsette å lese for barna. Vi må ikke gi opp og miste motet, men fortsette å lede dem til Jesus, og fortsette å legge til rette for at barna og vi alle får høre Guds ord.

L&E

de hører et bibelvers de kan! Det samme gjelder også sanger. Når det blir foreslått sanger som de har øvd på og som de kan, så er det akkurat som at det er «deres egen» sang, og de kan da sitte og synge av full hals. Dette er med på å gjøre at det som skjer på møtet er kjent, og jeg tror de får en enda større følelse av tilhørighet til det som skjer der Guds Ord blir forkynt.

HVORFOR ER DET SÅ VANSKELIG?

Likevel, uansett hvor gode vaner og rutiner man har, så er det en krevende jobb å formidle noe til barna. Selv om vi prøver å legge til rette for at ungene skal klare å følge med under andakten, så er det ofte noe som forstyrrer. Ungene stupet kråke i sofaen, de vil sitte på samme plass, de krangler om å sitte på fanget eller å holde barnebibelen, de detter ned fra sofaen, de får sola i øynene, mobilen ringer, en irriterende flue, naboen ringer på, en av ungene er kjempesinte, og det ender kanskje med at man blir sint selv.

Så det har slått meg, hvorfor er det ofte så vanskelig? Hvorfor får vi ikke innarbeidet dette skikkelig? Det er ikke noe som går av seg selv eller noe vi klarer å gjennomføre uten problemer, selv om vi har gjort det så mange ganger. Det å ha andakt for barna er stort sett en jobb, og det føles som en kamp mange ganger. Når en skriker og en annen er sur, og en tredje sitter og synger på ett eller annet, så virker det ofte aldeles nytteløst å lese for dem. Får de med seg noe som helst? Er det virkelig mulig å få noe inn i de små kroppene som ikke klarer å sitte i ro? Og det er akkurat som det skriker i meg:

INTERVJU MED SARA

Av Dag Rune Lid

«LA KRISTI ORD BO RIKELIG I HJEMMET!»

Det er Sara Heian som sier dette. Hun var initiativtakeren til barnebladet Nøkkelen som har vært utgitt av Lekmannsmisjonen siden januar 2019.

Sara kommer fra Silverdalen i Sverige, og var elev ved Bibelskolen på Fossnes vinteren 2001-2002. Etter bibelskolen reiste hun hjem og tok utdanning innenfor ernæringsfag, og kom så tilbake som husmor på bibelskolen i 2004. I 2006 giftet hun seg med André, og siden 2007 har hun vært hjemmearbeidende mamma. Barneflokken består nå av 8 barn fra 2 til 16 år. Familien bor ved bibelskolen, da André har en deltidstilling som vaktmester der.

SAVNEN BARNEBLAD

«Helt siden jeg fikk barn selv, har jeg savnet et barneblad. Jeg har vokst opp med Luthersk barntidning som Bibeltrogn Vänner gav ut i Sverige. I hele min oppvekst kom dette bladet til oss flere ganger hver måned, og det hadde mange gode barnefortellinger.

Da jeg selv fikk familie, savnet jeg et slikt barneblad. Vi har derfor lest de svenske fortellingene fra Luthersk barntidning i vårt eget hjem. Jeg tenkte likevel mer og mer på om vi kunne få til et tilsvarende barneblad i vår sammenheng. Derfor begynte jeg å be om at dersom det var Guds vilje, måtte han vise meg vei. Etter hvert opplevde jeg at ting la seg til rette», forteller hun.

Inga-Lisa Persson var redaktør for Luthersk barntidning i mange år. Sara tok derfor kontakt med Persson, som var svært positiv til at Nøkkelen kunne benytte

materiell fra dem. Nøkkelen har også fått tillatelse til å bruke materiell fra Blåveisen, Misjonssambandet sitt gamle barneblad. Mange artikler er derfor hentet fra disse bladene.

Da saken om barnebladet ble tatt opp med Landsstyret i Lekmannsmisjonen, var de positive til at bladet kunne utgis i regi av misjonen. Det førte til at Nøkkelen så dagens lys i januar 2019, og har siden kommet med 10 nummer i året. Bladet skal prøve å dekke aldersgruppen fra de yngste og gjerne opp mot konfirmasjonsalder.

LA KRISTI ORD BO RIKELIG BLANT OSS

Sara understreker at det i dag er så mange andre ting som vil sluke tiden vår, og sier:

«Jeg har tenkt mye på det som står i Kol 3:16 'La Kristi ord bo rikelig blant dere.' Helt fra barna er små, er det derfor grunnleggende i hjemmet at vi som foreldre deler Guds ord med dem. Det er viktig at Ordet kan være rettesnor for alle ting i våre liv. Det er heller ikke noe annet enn Jesus og Ordet som kan bevare oss og barna våre på himmelveien.»

Hun understreker at når vi selv har barn, ser vi enda mer hvor viktig det er at Guds ord får bo rikelig i hjemmene.

«Som foreldre kjenner man også på det store ansvaret med å dele det vi selv har fått fra Ordet. Det er viktig at sinn og tanker hos barna blir rettet mot Guds ord - slik at det blir deres eget.

Mange fortellinger kan belyse bibelvers for barna, og det tror jeg betyr mye. Da kan de gjerne få se andre perspektiver, og kan lettere sette seg inn i andre sin situasjon.

I hjemmet er det også viktig med gode

rutiner for både andaktsstunden og det å lese for barna. Når vi leser for barna dukker det ofte opp mange spørsmål, som de gjerne går og tenker på. Da får en mulighet til å få en god samtale - og den er viktig.»

Sara sier også at ordet tilgivelse er viktig i hjemmet, og at det er noe veldig grunnleggende både mellom de voksne, barna og i forhold til Gud, slik Bibelen sier i Kol 3:13b: «Likesom Kristus har tilgitt dere, skal også dere tilgi hverandre.»

FORELDRENE SOM FORBILDER

«Når vi som foreldre tar fram Bibelen, ser barna at den er viktig og at den betyr mye for oss! I hjemmet er det viktig at vi som foreldre kan få leve i Guds ord, så vi kan få dele det vi har sett i Ordet med barna.

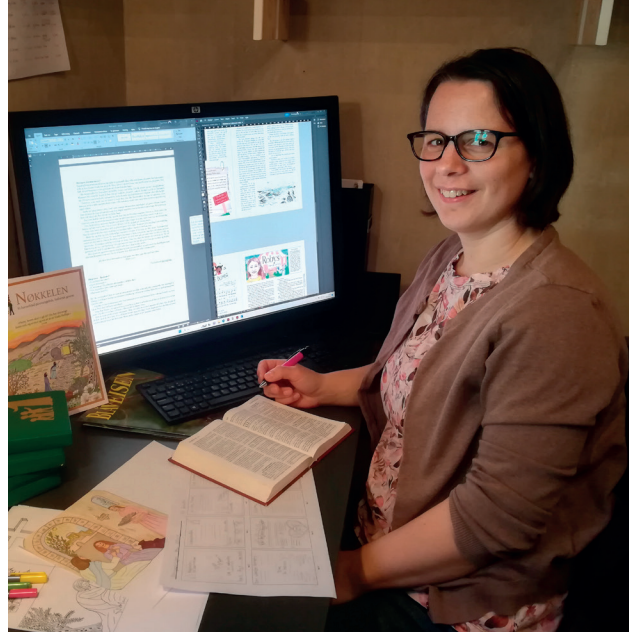
Det er store løfter knyttet til Guds ord slik det står i Hebr 4:12: 'For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og råd.'

Derfor er det så viktig at vi kan få peke på Guds ord for barna, og så er vi avhengig av at Ånden får bruke Ordet på hjertene», fortsetter hun med entusiasme.

INNHALDET I BARNEBLADET NØKKELN

Bladet består av en innledende hilsen, artikler, gjerne en sang med noter, innsendte tegninger, oppgaver og et utdrag fra en barnebok. Det er også mulighet for leserne å sende inn spørsmål på e-post, og de er det Anne-Marie Laberget som svarer på.

«Bak i Nøkkelen er det også en bibelleseplan. Her er det satt opp et avsnitt fra Bibelen hver dag, og det er Kari Brennsæter som har ansvar for denne. Hvert nummer av bladet har et eget tema, og det samme temaet er det fokus på i bibelleseplanen.

Sara er redaktør for barnebladet Nøkkelen

I januarnummeret skrev vi for eksempel om Simon i tempelet, og da hadde vi stykker som gikk på å være beredt og det å vente på Jesus», sier Sara.

TAKKNEMLIG FOR FORBØNN

«Det er godt å få gå på Guds løfter. Jesus sier selv: 'Gå derfor ut!' Så gir Gud oss hver dag det vi trenger. Det har jeg også opplevd i arbeidet med bladet!

Det er mange som bidrar både med oversettelse, korrekturlesing, tegning, skrivning, layout osv. Jeg er veldig takknemlig for at mange er så villige til å hjelpe til med bladet.

Vi har abonnenter både fra kristne og ikke-kristne hjem, og det er en fantastisk mulighet vi har til å nå ut. Det er nå et par hundre som abonnerer på bladet. Mitt ønske er at Guds ord virkelig må få bo i hjemmene våre og i hjertene til barna», sier hun.

Til slutt understreker Sara Heian at hun er svært takknemlig om mange kan være med i bønn for bladet, for de som arbeider med det, og ikke minst for alle som leser det.

EKTESKAP OG SAMLIV

Av Per Bergene Holm

Ekteskapet er en guddommelig ordning. Men det er ikke bare en skaperordning, det er også et avbilde av Guds evige frelsesråd og forholdet mellom Kristus og menigheten (Ef 5:31-33). Derfor skal det ikke undre oss at djevelen setter alt inn på å ødelegge denne ordningen!

Gud skapte mennesket i sitt bilde, som mann og kvinne, dvs mannlige og kvinnelige. Vi er ikke skapt som ett kjønn eller intetkjønn, men vi er skapt som mann og kvinne, med ulikheter som passer til hverandre og utfyller hverandre. Denne forskjell i vesen, utrustning og funksjon er en fantastisk rikdom og en velsignelse, som vi på ingen måte skal ringeakte eller utslette! Det vil føre til skade både i ekteskap, hjem, menighet og samfunn. For det første er det derfor viktig at mann og kvinne i ekteskap og hjem søker å finne sin rette plass og utøver sin gudgitte funksjon. Der hvor mannen vil/får være mann, og kvinnen vil/får være kvinne, der skapes en trygghet og ro omkring oppgaver og funksjoner, i stedet for intern kamp og klage. «Når hver sitt gudsord lære vil, da står det godt i huset til.» (Martin Luther)

Denne framstillingen er ikke uttømmende, men tar bare for seg noen vesentlige momenter om hva som kreves for et sunt samliv, og noen tidsaktuelle forhold som fører til kriser.

ET GODT EKTESKAP KOMMER IKKE AV SEG SELV
I syndefallets verden kommer ikke det gode av seg selv. Mens ugress og alt ondt kommer av seg selv, så må det gode såes, vannes og pleies om det skal vokse og utfolde seg. Det må kjempes fram, mot egoisme, selvhevdelse

og alt annet ondt som må lukes bort.

Før vi tar fram vanskeligheter og kriser i ekteskapet, skal vi si litt om hva som hører med til et sunt og godt samliv.

DET SUNNE OG GODE SAMLIV

«Med Jesus i familien det blir et lykkelig hjem» heter det i en eldre barnesang. Det er virkelig en stor sannhet, men dermed er ikke alt sagt. Det er likevel slik at det er av fundamental betydning for et godt kristent ekteskap og hjem at mann og kvinne begge lever i fortrolig samfunn med Jesus, leser Guds ord og ber sammen, går på møter sammen og samtaler om åndelige spørsmål.

Men det er ikke nok å dele Guds ord og leve i syndenes forlatelse, dersom Gud og hans ord ikke får råde i sinnet og prege det daglige liv, og i denne sammenheng også forholdet ektefellene mellom. Andaktsliv og møtegang kan lett bare bli et skall, rutine, samtidig som det personlige samfunnet med Gud, samt kampen mot synden og egoismen forvitrer, og kjærligheten kjølnes.

Er det største hinder for alt sunt mellom-menneskelig samliv egoismen og selvhevdelsen, så er kjærligheten, oppmerksomheten og tiden en vier til andre selve fundamentet for et godt og sunt samliv. Jeg sa med vilje ikke bare kjærlighet, men la til oppmerksomhet og tid. For kjærlighet er mer enn kjærtegn, langt mer enn det ekteskapelige seksuelle samliv, langt mer enn vakre ord – hvor viktige de enn er, det er først og fremst å være levende interessert i den andre, levende opptatt av at den andre skal ha det godt, leve og virke for den andre. Og det krever ikke

minst oppmerksomhet og tid!

Kjærligheten er langt mer enn en følelse, langt mer enn forelskelsens rus, det er først og fremst hengivenhet, selvoppofrelse, et sinn som er rettet mot den andre og søker den andres ve og vel. Kjærligheten viser seg i:

1) INTERESSE FOR DEN ANDRE

En spør av hjertelig interesse om hvordan den andre har det, hva den andre har gjort i dag, engasjerer seg i den andres oppgaver og arbeid, interesser og det som opptar den andre. Men en spør ikke som en forhørsdommer eller spion, man krever ikke regnskap over den andres liv, men viser interesse og hjertelig engasjement.

2) ÅPENHET OG ÆRLIGHET

En deler også av seg selv, forteller om hva en selv har gjort gjennom dagen, engasjerer den andre i sitt eget liv og arbeid, sine egne interesser og det en selv er opptatt av. En er åpen om svakheter og svikt, nederlag og vanskeligheter. Det skaper tillit og fortrolighet, og det gir den andre følelsen av å bety noe, at en er en viktig medspiller og medhjelp i den andres liv.

3) TILLIT

En gir også tillit, overlater ansvar og oppgaver til den andres skjønn. Om ikke alt blir gjort slik en hadde tenkt og ønsket, så rakker en ikke ned på den andre, kritiserer og tar over styringen, men råder og hjelper, støtter og oppmuntrer. Mistro og krav, egenrådighet og stadig nedlatende kritikk er ødeleggende for tilliten.

4) TRYGGHET

Der en kan leve åpent og ærlig med hverandre, snakke ut om svikt og vanskeligheter uten å møte nedlatende kritikk og krav, der skapes det trygghet. Der kan en betro seg til

hverandre og søke hjelp hos hverandre. Der blir den andre en havn hvor en kan søke ly, en favn hvor en kan finne trygghet og hvile. En kan være seg selv, slippe å ta på seg en maske, slippe å leve opp til krav som er urealistiske osv.

5) GODE ORD OG KJÆRTEGN, NÆRHET OG ÆRMHET

Det koster så lite, men er av så stor betydning at en gir den andre gode ord, takker for det den andre gjør, gir komplimenter, små kjærtegn gjennom dagen osv. Er du på reise, så kan en sms eller en telefonsamtale være av stor betydning, at du ikke har glemt den andre. Du kan la være å nevne det som du misliker (at det ikke er ryddig når du kommer hjem, at maten ikke er ferdig, at det ikke er det du liker osv), men velge i stedet å takke for det som er godt, det du setter pris på. Ærmhet og kjærtegn er så mye mer enn det seksuelle samliv, og der ikke ærmhet og kjærtegn, vennlige ord og komplimenter er en del av hverdagens liv, der vil også det seksuelle samliv dø eller bare bli en plikt, til og med nesten som en voldtekt, for den som for øvrig kjenner seg ensom og forsømt i dagliglivet. Men der kjærligheten og begeistring for den andre kan holdes levende gjennom hverdagen, der vil også det seksuelle samliv forsterke og uttrykke den samhörighet og glede over hverandre som en ellers opplever.

6) TILGIVELSE

Selv i et godt ekteskap forgår ektefellene seg mot hverandre. Det er ikke minst forsettigheter pga selvopptatthet, en overser den andre. Men også onde ord kan falle, og en kan gjøre den andre urett på ulike vis. Kjærligheten viser seg i at en ber om tilgivelse, erkjenner og bekjenner egen urett, ikke først når en blir tvunget til det, men ubedt og ærlig. Det er lite som vitner mer om

kjærlighet og skaper tillit, som når en ubedt ber om tilgivelse.

Det finnes ekteskap hvor den ene av ektefellene eller begge aldri vil innrømme feil, aldri ber om tilgivelse. Stoltheten står i veien, eller en vil ikke gi den andre rett i sine anklager ved å innrømme egen svikt.

En synes kanskje det er den andre som først må be om tilgivelse for sin synd og svikt. Der en blir opptatt av den andres feil og mangler, der vil en se flere og flere og bli stadig mer opptatt av det. Det gir lite grobunn for kjærlighet! Men er en mer opptatt av egen svikt og synd, der blir en barmhjertig overfor

den andre, nådig og tilgivende. Det gir kjærligheten grobunn!

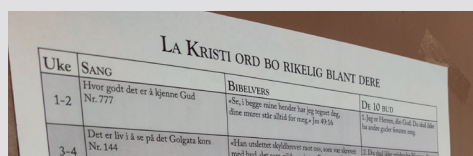
Det som er bekjent og oppgjort må heller aldri trekkes fram igjen.

L&E

Resten av artikkelen finner du under fanen "Media" - "Bladet Lov og Evangelium", L&E 03-23, eller ved å scanne QR-koden.

Årsplaner

Uke	SANG	BIBELVERS
1-2	Hvor godt det er å kjenne Gud Nr. 777	«Gjætt legger mine hendes lag jeg segner deg, dine menner står alltid for meg.» Jer 49:16
3-4	Det er liv i å se på det Guds kore Nr. 144	«Hva undner skillemet mellom oss, som er det med oss, det som gikk oss i møte. Der vi skilte oss

Det har blitt utarbeidet to ulike årsplaner med bibelvers og sanger, og disse kan du finne under fanen «Ressurser» på www.nll.no.

De finnes både på bokmål og nynorsk.

Opptak familieseminar

Det ble gjort opptak av timene under kvinneseminalet på Fossnes, i begynnelsen av februar.

Ta direkte kontakt med Reidun Irene Fossdal hvis du ønsker å få tilsendt opptakene på mail.

reidun.irene@hotmail.com

“Kvinnerns tjeneste i hjem og menighet” av Konrad Fjell

Mer enn noen gang må vi gå til Guds ord i Bibelen og under bønn om Åndens veiledning, søke Guds gode vilje for både mann og kvinne, og be ham om nåde til være mann og kvinne slik han skapte oss.

Les hele leksjonen:

Enten under fanen "Media" - "Bladet Lov og Evangelium", L&E 03-23, eller ved å scanne QR-koden.

LIVETS LYS

Av Vladimir Moser

«Det folket som satt i mørke, har sett et stort lys, og for dem som satt i dødens land og skygge – for dem har et lys opprunnet.»

(Matt 4:16)

Vi lever i denne verden hvor mørket og døden dominerer. Akkurat nå dør noen i en sykehusseng, eller hjemme, eller på gaten – forlatt av alle mennesker. Noen ble påkjørt av en bil, eller personer måtte lide på grunn av naturkatastrofer.

I Ukraina dør i dette øyeblikk menn, kvinner, barn og eldre mennesker. Hus, skoler, sykehus og kraftverk blir ødelagt. Millioner av mennesker har mistet alt de eier. Mørke og død kom fra øst, fra Russland. Døden er over alt, også for oss. Døden banker på døren til hver av oss.

Mørket er utenfor oss, men mørket er også inni oss. Den naturlige tilstanden til en ubotferdig synder kan beskrives med ett ord – mørke. «Vi ble som den urene alle sammen. All vår rettferdighet ble som et urent klesplagg. Som løvet visnet vi alle sammen, og som vinden førte våre misgjerninger oss bort.» (Jes 64:5)

Selv kristne har i seg syndens mørke og opprør mot Gud. Den gamle, syndige Adam lurte i oss. Martin Luther sa at Adam er en god svømmer og selv om han ble druknet i vår dåp, reiser han seg stadig igjen og gjør hva han vil. Hver av oss har den samme tendens til å vende oss fra Guds bud. Vi bruker ikke Loven som speil. I høyden følger vi den i det ytre (lovens borgerlige bruk), men lar den ikke anklage oss. Og så begynner vi å søke vårt eget, ikke Gud. Synden og mørket får makt i oss. Lovens lys får ikke

trengte inn i vårt sinn og våre hjerter. Vi lider, blir syke og dør av synden.

Den gode nyheten – evangeliet – er at uten vår innsats og uten noen fortjeneste fra vår side, uten noe godt i oss, har himmelens lys kommet til oss, inn i vårt mørke. Et stort lys har kommet til oss i Kristus. «I Ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket tok ikke imot det.» (Joh 1:4-5) (Siste setning kan også oversettes: Mørket vant ikke over det).

Gud sendte sin Sønn inn i mørkets og dødens verden, for å helbrede oss fra syndens sykdom. Mørket prøvde å overvinne lyset i Kristus. Fordi de ikke tålte hans ord, prøvde folk å drepe ham (Luk 4:29). Jesus ble forrådt, tatt til fange og dømt i nattens mørke. Han ble utlevert til å bli korsfestet, og mørket dekket bokstavelig talt jorden:

«Da den sjettede time kom, ble det et mørke over hele landet, og det varte til den niende time. Og ved den niende time ropte Jesus med høy røst: Elo'i, Elo'i, lama sabaktani? Det betyr: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» (Mark 15:33f)

Kristus døde, og vi har frimodighet til å si at Gud døde. Han døde under vekten av våre synder. Han døde i vårt sted. Mørket varte i tre timer, men påskedagsmorgen måtte mørket og døden gi slipp. Jesus sto opp fra de døde! Han seiret over sin og vår død. Jesus er oppstanden, og ved å tro på Ham vil vi også gjenoppstå. Livets lys har gått opp for dem som er i dødens land og skygge.

«Det folket som vandrer i mørket, skal se et stort lys. De som sitter i dødsskyggens land, over dem skal lyset stråle.» (Jes 9:2)

Hvilke følger bør lyset i Kristus få for oss, i våre liv? At vi:

- 1) Omvender oss.
- 2) Følger Jesus.
- 3) Er menneskefiskere.

Jesus sier: «Omvend dere, for himlenes rike er kommet nær!» (Matt 4:17)

Hva vil det si å omvende seg? Se på livet ditt og prøv det mot Guds ti bud. Har du og jeg elsket Gud av hele vårt hjerte? Elsker du og jeg vår neste som oss selv? Hvis ikke, så er det på tide å bekjenne våre synder og be av hele vårt hjerte: «Jesus, vær meg synder nådig!»

Jesus sa til fiskerne ved bredden av Galileasjøen: «Følg meg.» Vær mine disipler. Følg meg i tro. Hvordan gjør vi det?

Først og fremst holder vi oss ikke borte fra møter om Guds ord, bibelseminarer, konfirmasjonstimer osv. Vi leser i Bibelen og andre gode oppbyggelige bøker hjemme: Rosenius, Wisløff osv. Å følge Jesus betyr i første rekke å lytte til hans røst.

«Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord.» (Rom 10:17)

Når du hører og studerer Guds ord, vil troen på Jesus grunnfestes og styrkes. Når du lærer Jesus å kjenne ved troen, vil også troen komme til uttrykk i ditt daglige liv. Troen vil vise seg i kjærlighet i handling, i troens gode gjerninger. «Kjærligheten er tålmodig, er velvillig. Kjærligheten misunner ikke. Kjærligheten skryter ikke, den blåser seg ikke opp.» (1Kor 13:4)

Troen forblir aldri ufruktbar og passiv. Sann tro utfolder seg alltid gjennom kjærlighet til Gud og nesten. Tro og kjærlighet forenes alltid i den kristnes liv.

Jesus sa til fiskerne: «Følg meg, så vil jeg

gjøre dere til menneskefiskere.» En fisker ved navn Andreas hørte dette kallet, og så gikk han og sa til broren sin: «Vi har funnet Messias.» Ikke bare de første apostlene eller dagens forkynnere av evangeliet bør snakke til folk om Jesus, oppfordringen til å være menneskefiskere gjelder enhver kristen.

Hvordan vil folk lære om Jesus og komme til Hans rike for å motta syndenes forlatelse og få evig liv? For de fleste av dere skjedde det gjennom far, mor eller besteforeldre. Min oldefar og oldemor var kristne. Min far og mor var ikke det. Jeg lærte om Jesus av en mann som ikke var medlem av familien vår. Han vitnet og forkynnte om Kristus for meg.

Når vi vitner for vantro om Jesus, viser vi dem kjærlighet. Vi vil at de skal komme til tro på Jesus som sin personlige Frelser, slik at de ikke går fortapt, men har evig liv.

Livets lys har skint for deg og meg i Kristus. Himlenes rike er allerede midt iblant oss med sin velsignelse – syndenes forlatelse og evig liv. Jesus kaller oss til omvendelse, til å følge Ham og være menneskefiskere som vitner om Frelseren for andre, om Hans lys og Hans liv.

I vår Guds og Frelser Jesu Kristi navn. Amen.

L&E

FORKYNNERSEMINAR

Denne våren ble det første forkynnerseminaret avsluttet på Fossnes. Det begynte i 2019 og har hatt 12 samlinger.

Høsten 2024 starter et nytt seminar opp, og vi inviterer alle som ønsker fordypelse i Skriften og ulike teologiske emner til å delta.

Studiet forutsetter en god del selvstudium. De viktigste emnene vil bli forelest og drøftet på samlingene.

Se nll.no for mer informasjon.

KOBBERORMEN

Av J. F. Løvgren

4 MOS 21:1-9

Det som karakteriserer Israels forhold til Gud er vanstro og knurr, ikke så mye de grove synder. Men det er mer enn nok å knurre mot Gud og være vanstro mot ham. Her er det tale om den usle maten. Ja, det våger de å si: Den usle maten.

Hva slags mat er det? Det er brødet og mannaen som har kommet ned fra himmelen. Det er ussel mat. Det er den maten som har frelst dem fra hungersnøden og berget livet deres. Det er den usle maten.

Når jeg går hjemmefra og til Frikirken i Larvik, må jeg gå forbi kinoen. Der er det mye folk og lang kø. Men når jeg kommer til frikirken, er det bare ti mennesker der. Hvorfor er det så mange ved kinoen? Det er så god mat der. Hvorfor er det så få ved Frikirken? Det er dårlig mat. Det er dårlige greier de har å by på der. De snakker bare om Gud der oppe, om

frelsen han har beredt for oss. Det er dårlige greier. Jeg er redd dette mer og mer preger tiden. Det Gud har å by på er dårlig mat. Jeg håper inderlig at dere unge eller dere andre ikke er lei av maten! Det er den som berger livet for dere. Ikke snakk ondt om den!

Her i teksten er ikke slangene et bilde på synden, men på dommen. Det var ikke Gud som sendte synd inn iblant dem, det gjorde Israel selv. Det gjør menneskene i dag også. Men slangene er bilde på dommen, og den sørger Gud for. Det har han alltid gjort og det vil han gjøre heretter. Holde dom. Hva et menneske sår, det skal han høste. Det sørger Gud for.

Det er laget et maleri av denne episoden i ørkenen. Det er så mange døde der, de ligger strødd utover bakkene. Har dere fått øye på

de døde? De som dør av utroskap mot Gud, har dere sett dem? Og de døde som er der kan ikke gjøres levende igjen! De er døde. De som ligger på kirkegården er døde, de kan ikke gjøres levende igjen. Du kan preke for dem på kirkegården, de reagerer ikke, for de er døde. Har du sett det? De er døde uten Gud, og da er de døde for evig!

På maleriet er det fire personer i forgrunnen. Det sitter en mann der som har fått fatt i et strå. Og så leker han med ormene. Han leker med dommen. Kjenner du den mannen? Kjenner du den gutten eller jenta, som leker med Guds dom?

Mannen på maleriet lekte med et ironisk smil i ansiktet. Han lekte. Men bildet viser at hånda han leker med har merke av ormetenner. Han leker, mens døden er i ham! Men det bildet ikke kan vise, er at når han har lekt lenge nok, så blir bevegelsene svakere og så begynner hele kroppen å lute. Strået faller ut av hendene hans og så dør han. Dommen har fullbyrdet sin gjerning med ham.

Den andre mannen tar det på en annen måte. Han har fått fatt i en større kjepp. Han skal berge seg. Han skal berge seg selv. Han slår, fekter, jager og knuser. Kjenner du ham, har du sett ham? Det står et merkelig ord i en av de små profetene: «dere som jager den onde dag langt bort» (Amos 6:3). Dere kjenner nok ham som snakker om svovelpredikantene:

«Hold opp, ikke kom og forkynn dom over våre synder. Vekk med deg!» Og når det er snakk om Herrens dag, den store, sier de:

«Det skjer nok ikke. Han kommer nok ikke. Han holder nok ikke noen dom». Så jager de ham fra seg. Men han som fekter og slår, hånden han fører kjeppen med er bitt. Dommen har rammet ham. Om litt så blir hånden svakere og kjeppen faller maktesløs ut av hendene hans.

«Jeg orker ikke mer, det nytter ikke mer.» Så dør han. Så er det en tredje som sitter der. Han tar det på en annen måte. Han verken leker eller slår. Han sitter der slapp og likegyldig.

«Det er ikke noe mer å gjøre, jeg kan gi det opp!» Jeg har hørt også unge mennesker si:

«Det er ikke noe mer å gjøre ved det, kommer jeg til helvete, så kommer jeg vel der». Så sitter de der og venter. Hva venter de på? De venter på døden!

Jeg vil komme med et par bemerkninger før jeg forteller om den fjerde mannen på maleriet. Israels folk gikk til Moses og sa: «Vi har syndet mot Herren og deg, be til Herren at han vil ta slangene fra oss.» Det ser ut for meg som at det å få vekk dommen var det viktigste for dem. Hvor moro det skulle være å leke og leve – og synde, hvis det bare ikke var noe etterpå. Hvis det ikke var noen følger av det! Kan du se at verden prøver å fjerne følgene av det onde, men de roper nærmest lydelig til Gud:

«La oss beholde synden!» Er du en av dem? Vil du gjerne leve i din synd, bare du kunne slippe dommen som følger på den? Det slipper du ikke! Nei, på synd følger dom, det sørger Gud for. Herren tok ikke slangene bort. Han kommer aldri i denne verden til å ta dommen vekk fra menneskene.

Så er vel alt håpløst! Nei, vent, så skal du høre. Gud tok ikke dommen vekk, men han laget et frelsesmiddel fra dommen. Det er evangeliet i 4 Mos 21. Og det evangeliet er overalt i Bibelen. Hva var det han gjorde? Han ga Moses ordre om å gjøre seg en serafslange. Gjør deg en serafslange, en kobberslange, som er i skikkelse av dommen. Å, hvor det leder tankene våre hen på ham som ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger, som Jesaja skriver det. Han var elendig og full av piner. Der ser du en mann hengende på et kors, i skikkelse av Guds dom.

Så til den fjerde mannen som sitter der, eller ligger, nær døden. Og ved siden av ham står du. Gjør du det? Der er nemlig den kristnes plass. Ved siden av en mann som holder på å dø, der er din plass. Hva gjør han? Han rusker i mannen og kikker mot kobberslangen som er festet på en stang på en haug. Jeg kan høre hva han sier:

«Du, stakkar, se der Guds Lam som bærer verdens synd». Men gjør han det? Når en mann er bitt av en orm, gjør to symptomer seg gjeldende. Først blir øynene så dimme, og så blir kroppen så maktesløs. Jeg hører han svarer, han som ligger der:

«Jeg kan ikke se, jeg kan ikke se lenger.»

«Snu på hodet da, se den veien.»

«Jeg er så trøtt, så elendig, jeg er ferdig!»

Kan du se det? Jeg ser dem for meg, disse som er så elendige at det ikke lenger er noen utvei for dem. Og en som står der og sier:

«For deg led Jesus korsets død, for at du skulle bli frelst. Se, se, se og lev!»

«Jeg ser, jeg ser, jeg er frelst! Se, det er Guds frelsesmiddel. Og jeg vil gjerne si det til hver eneste av dere: Fest ditt øye til korset og bli frelst! Der er din redningsmann, der er livet for deg!

En forstander hadde en klasse med konfirmanter, og de tok for seg denne teksten en dag.

«Hva skjedde der?» spurte han konfirmentene.

«De som så på kobberormen fikk leve», svarte en.

«Men det kunne vel hende at noen ble bitt en gang til? Hva gjorde de da?»

«Da så de vel om igjen», svarte gutten. Og det er det nok noen av dere som også trenger!

Gjennom kristenlivet kommer det perioder da dommen igjen har grepet vår samvittighet. Vi er redde, elendige, ferdige til å bukke under. For nå har jeg syndet igjen.

Jeg skal fortelle en underlig historie. På franskekysten er det en by som heter Calais. Rett over på den engelske kysten er det en by som heter Dover. Det var en sjømann som arbeidet på en båt mellom Calais og Dover. Han var en dranker. En gang han var i Dover, gikk han på et møte. Der bøyde han seg og overga seg til Gud. Så gikk han om bord i båten og tok turen over til Calais igjen. Der kom han i lag med de gamle kameratene, og så drakk han seg full. Han reiste tilbake til Dover, og igjen gikk han på møte der og bekjente sin synd. Så ble det godt med ham igjen. Men så reiste han tilbake til Calais og drakk seg full der igjen. Jeg kunne godt la denne sjømannen reise fram og tilbake mellom Dover og Calais i det uendelige. Han bøyde seg i Dover og falt i Calais.

«Ikke gjør det», sier du.

«Nei, jeg skal ikke det.»

«Hva mener du? Den mannen er jo ikke noe å samle på.»

«Jaså?»

«Tenk å være så vinglete.»

«Er ikke du vinglete? Hvor mange ganger har du vært i Calais? Hvor mange ganger har du falt?»

Du, nå må du holde opp med det! Du kan ikke falle noe mer nå, kan du skjønne. Du som har vært hos Gud for å få nåde så mange ganger! Du må vel gi deg snart? Hør her, hvor mange ganger får jeg lov å komme til «Dover» og bøye meg? Er det noen som har tall på det? Ti ganger, og så ikke mer?

Du har rett i det at den sjømannen var en dårlig type. Omtrent som deg! Vet dere hva, jeg er hjertelig glad for at jeg kan få reise over til «Dover» og bøye meg for Gud, og si til ham:

«Du må tilgi meg igjen».

La meg få et blick på Lammet! Han henger der enda. Kobberslangen er der enda.

Er det noen av dere som har syndet?

Som sitter her urolig i sin samvittighet? Kobberslangen er der enda! Guds Lam er plassert der for deg enda.

En lærer sa til meg en gang at jeg aldri kom til å forstå det ordet riktig, før jeg leste det på nynorsk. Hva står det der? «*Og kvar gong*». Det står: «Og kvar gong nokon vart biten av ormane, og han såg opp på koparormen, vart han i live.» Ja, du har ikke glemt «kvar gong»?

Og stakkars feilende kristen som kommer bort i Calais, som faller, sårer sin samvittighet og vanærer Guds navn. Hvor vil du hen? Hva skal jeg si til deg, hva skal vi trøste deg med? Skal vi gi deg et spark, så du blir liggende der for alltid? Da leser vi på nynorsk:

«Og kvar gong nokon vart biten av ormane». **KVAR GONG.**

Kjære deg, ungdom, jeg må si deg det nå aller sist, det er adgang for deg ennå.

Herre Gud, velsigne det som jeg har lest. Det vet jeg du kan bruke. Å, Herre Gud, gi at noen må lese det både på bokmål og på nynorsk, til det går opp i deres hjerter at du har reist et frelsesmiddel her, midt iblant de dødsdømte, så de kan se og leve.

Å, Herre Gud, la det bli levende for dem at de kan se «kvar gong», «kvar gong» de er ulykkelige. Amen.

(Talen er lettere revidert fra et noe eldre muntlig språk)

BILEAM - I VÅR TID

Av Gunnar Nilsson

Les gjerne om Bileam i 4 Mos 22.

Balak sendte bud til Bileam om at han skulle komme og forbanne Israel. Men før Bileam svarer Balak, går han for å spørre Herren til råds. Og svaret han får fra Gud er veldig klart: Du skal ikke forbanne dette folket, for det er velsignet. Bileam meddeler dette til sendebudene, og de reiser hjem.

Men enda mer oppsatt kommer det nye og gjevere sendebud til Bileam, de lover ham stor lønn om han kommer og forbanner Israel. Hva skulle Bileam ha gjort nå? Jo, Gud hadde gitt ham et klart svar, men Bileam ønsket seg et annet svar, så han går og spør Herren igjen – om det som Gud allerede har svart så klart på. Så får han det svar han vil

ha, til sitt eget og mange andres fordervelse.

Du kan også gjøre som Bileam: Gå tilbake til Guds ord og se om du kan få et annet svar – et svar som du vil ha. Ikke det svaret som Gud så klart har gitt deg. Men når du ikke vil bøye deg for det som Gud har sagt, så kommer du til å få et annet svar. Det finnes ikke det spørsmål du ikke kan gå med til Bibelen, og få det svaret du selv vil ha. «Derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen.» (2 Tess 2:11)

Vi har sett det samme gjenta seg igjen og igjen blant kristne i våre egne land. Man endrer på Guds klare bud. Det begynte i Sverige på femtitallet med kvinnelige prester. Nå er det akseptert snart overalt, selv i frikirker.

I den siste tiden har frimenigheter også fulgt etter Den svenske kirken i frafallet fra Guds ord.

Der man tidligere ikke har hatt likekjønnede ekteskap i EFK (Evangeliske frikirken), har en stor forsamling i høst innført det. Ledelsen og andre pastorer er forbausende tause. I Filadelfiaforsamlingen i Stockholm, som anses som ledende innenfor pinsebevegelsen i Sverige, har pastoren Niklas Piensoho tatt opp kontroversielle spørsmål. Dette har vekket stor oppmerksomhet, og ikke bare i pinsebevegelsen – de har jo enda hatt en viss bibeltroskap.

Det er spesielt et spørsmål hvor han velger å forlate Bibelens lære, og det er i spørsmålet om homoseksuelt samliv. Men det finnes i den saken et klart svar på hva som er Guds vilje.

Alt seksuelt samliv skal være mellom én mann og én kvinne i et livslangt ekteskap.

Men dette oppleves hardt, og man skal ikke sette spørsmålsteget ved homoseksuelt samliv i dag! Ikke om man skal følge med i tiden og være politisk korrekt!

Her tåkelegger pastor Piensoho. Han omtolker og forvrenger Bibelen – f. eks. at tekstene om Sodoma og Gomorra ikke har noe med samkjønnede relasjoner å gjøre, ei heller Romerne 1 taler imot dette. Og han hopper naturligvis over de bibelversene som han ikke vil ha med, som taler i mot det han vil komme fram til. Og hva han vil komme fram til er åpenbart. Han begynner med å åpne opp for at de som lever i homoseksuelle forhold kan ha ledende tillitsverv i forsamlingen.

Han kan ikke innføre en ny ekteskapsteologi

i pinsebevegelsen på egenhånd, men det er lett å forstå hva han vil oppnå. Han er ikke fornøyd med det som Gud har sagt, det som den bekjennende kristenhet har lest og trodd i to tusen år.

Han kaster ut spørsmålet om det er akseptabelt at ny kunnskap bør gjøre at man leser Bibelen på en annen måte.

«Beror det på at tidsånden holder på å ta over hos oss? Eller er det Den hellige ånd som har gitt oss litt mer klarhet og lys?» «Jeg vil ikke med sikkerhet si det ene eller det andre, men jeg vil tenke at Den hellige ånd fortsatt leder sitt folk og ikke har overgitt oss», sier han. Han vil bryte med bibeltekstene!

Husker du slangens ord i Edens hage?

«Har Gud virkelig sagt?» Så ydmykt og fint.

Denne pastoren kommer sikkert til å få det svar han vil ha, akkurat som Bileam. En mennesketilpasset teologi. Det er bare et spørsmål om tid.

Det er en ny type fornektelse. Vi har vært vant med liberalteologiens fornektelse av Ordet. Men nå er det de virkelig «bibeltro», de som setter Bibelen så høyt, som leder vill mennesker. Og nå er det fare for at Satan vil lykkes enda bedre.

Vi må være klar over hvor langt frafallet har nådd inn i de kristne rekker. Og vi skal være bevisst på hvor få som ser og hvor få som våger å si ifra, da blir det jo splittelse i de bibeltroendes rekker.

Men med det, så skal vi ikke være for opptatt av andres synder, for de som er det, blir så lett blinde for sine egne.

L&E

I LÆRE HOS JESUS

Av Ragnar Opstad

«Eg vil læra deg og visa deg den vegen du skal vandra, eg vil gje deg råd med mitt auga.» (Salme 32:8)

Herren vil ta seg av oss. Han vil læra oss og visa oss vegen. Det er stor nåde.

KVA VIL DET SEIA AT HAN VIL LÆRA OSS?

Det står i ei sangstrofe: «Gud har en lekse å lære hvert menneskebarn han har skapt.»

Kva går det ut på? Det går mellom anna ut på å ta alt som møter oss frå Herren. Rosenius seier at alt som møter oss, kjem frå Herren - eller er i det minste tillete av han. Om eg ikkje hugsar feil så har Olav Valen-Sendstad skrive i ei av bøkene sine at alt som møter oss kjem frå Herren. Når vi tenkjer på Job og den lekse han måtte læra, så var det Herren som tok initiativet til det heile. Og han brukte Satan til det han ville prøva Job med. Men Satan fekk ikkje gå lenger enn Gud ville. Herren har mange måtar han kan prøva sine på.

I tillegg kom dei tre venene som gjorde prøvinga endå større for Job. Kona «trøysta» på sitt vis: «Sei Gud farvel og døy!» Då kong David flykta for son sin, Absalom, gjekk den vonde Simeí oppe i lia og banna og kasta stein og sand etter David.

Kva gjorde David med det? Han sa at «når Herren har sagt til han: Banna David! - kven vågar då seia: Kvifor gjorde du det?» I same teksten seier han òg: «Lat han berre banna, for Herren har gjeve han påbod om det.» (2 Sam 16:5-13) Kven tenkte vel at det var Gud som sendte Josef til Egypt?

JESUS I LÆRE

Jesus fekk òg ei lekse å læra då han skulle frelsa oss. Hans Adolph Brorson skriv noko om det i sangen som vi finn på nr 120 i Sangboken. I sangen «Saligheten er oss nær», vers 3, les vi dette:

*«Jesus oss til trøst og gavn
dette navn har villet bære,
men han måtte tidlig lære
at det var et smertens navn.
Han til blodet måtte stride
for det frelsersnavn han fikk,
all vår syndeangst og kvide
dypt ham gjennom sjelen gikk.»*

Frå han vart født og til sin dødsdag gjekk han i lære. «Endå han var son, lærde han lydnad av det han leid.» Hans læring og lydnad vart til frelse for oss. «Og då han var fullenda, vart han opphav til evig frelse for alle dei som lyder han.» (Heb 5:8-9)

VÅRT KRISTENLIV

No går vi, som høyrer Herren til, i lære hos Jesus. Som Jesus overlet si sak til Gud, slik skal vi få gjera det same og ikkje ta oss sjølv til rette. Skal vi kunna tilgjeva andre, må vi sjølv ha motteke nåde for vår synd. Då er det nødvendig at vi får sjå vår synd.

Vi lyt be med songaren: «Vis meg mine brister så jeg aldri mister nådens legedom!» Ei spesiell synd kjem i tanken: Baktale. Vi må vita at å baktala f.eks. ein kristen bror, for ved det å setja seg sjølv i eit betre lys, er ei stor synd. Det i det heile å vilja vera noko i kristeleg og åndeleg samanheng kan kosta oss livet om ikkje Herren får tukta og bøya oss.

Når vi får sjå vår synd – og Guds nåde mot oss, då kan vi tilgjæva dei som syndar mot oss. Og kan vi ikkje det, er det noko galt i vårt gudsforhold. Jesus fortel om ein som var skuldig 10.000 talentar. Det er bilete på vår gjeld overfor Gud. Ein talent var 20 årsløner for ein israelitt. For å betala den gjelda vil den skuldige bruka 200.000 år til å gjera opp for seg.

«Tenaren kasta seg då ned for han og sa: Ha tol med meg, så skal eg betala deg alt saman!» (Matt 18:24) Han såg at han var skuldig, men han forstod ikkje at gjelda var ubetaleleg. Han skulle nok gjera opp for seg om han fekk ta tida til hjelp.

Han er bilete på ein religiøs person som ikkje har motteke nåde som ein fortapt syndar. Hans framferd mot sin medtenar syner det. Her var ikkje skjedd ei sann omvending.

«EG VIL GJE DEG RÅD MED MITT AUGA»

Herren ser det vi ikkje ser, og det han ser, vert til nytte for oss. Han ser vår synd at den er stor i tankar, gjerningar og ord. Han viser oss gjennom Ordet og samvitet vårt noko av det han sjølv ser hos oss. Det må vi ta imot, erkjenna og venda oss ifrå. Vegen ut av synda som bind oss, har med Jesus å gjera, ikkje med vår innsats. Vi har fått ein mellommann som har ordna opp for oss. Ein kristen skal ikkje fylgja sine lyster. Han kan ikkje tena to herrar.

«Vi veit at vårt gamle menneske vart krossfest med han for at syndelegamen skulle verta til inkje (på dansk: for at syndelegemet skulle miste sin makt), så vi ikkje lenger skal vera trælur under synda.» (Rom 6:6) «De er dyrt kjøpte! Lat då lekamen vera til ære for Gud!» (1 Kor 6:20)

Det fullførte frelseverket betyr alt for Gud. Så vil han venda våre augo til å sjå iallfall litt av det same som han ser. Det er Guds vurdering av Jesu blod som gjeld for oss. Gud reknar Jesu

gjerning på jord til å vera nok for den største syndar. Eg gjentek det gjerne: Det er Guds verdsetjing av Jesu blod som er vår berging. Det er altså ikkje vår verdsetjing av Jesu blod som frelser, for alt vårt er skiftande og ustabil. Men vi skal få rekna med Guds verdsetjing av blodet på våre vegne. Vår tru er altså tillit til Guds verdsetjing av det Jesus har gjort for oss. Og det som Jesus har gjort, kjem til uttrykk i sangstrofa:

«For oss den Herre god sitt blod utøste, sitt blod, sitt dyre blod og oss forløste.»

At Gud veit å verdsetja blodet, det ser vi klårt då Israelsfolket skulle gå ut frå Egypt. Blodet vart stroke på dørstolpane og på den øverste dørbjelken. Folket si berging var at det var Gud som skulle sjå blodet. Her ser vi at blodet galdt meir enn deira tilstand som var inne i husa; same kva dei måtte ha gjort. Det betyr at blodet gjeld meir enn våre største store og skammelegaste synder.

Jesu blod er no inne i den himmelske heilagdomen, og Faderen ser alltid dette blod.

«Ikkje med blod av bukkar og kalvar, men med sitt eige blod gjekk han inn i heilagdomen éin gong for alle, og fann ei evig utløyising.» (Heb 9:12)

Eldre «L&E» og «Fast Grunn»

Vi har mange eldre utgivelser av «L&E» og «Fast Grunn» her på Fossnes som skal gis bort. Vi har lagret et eksemplar av hvert nummer i biblioteket vårt, men alt det andre skal vekk. Ved interesse, kontakt:

kontor@nll.no

JOSVA 3

Av Martin Fjære

Speiderne hadde kommet tilbake fra Jeriko, og folket brøt opp fra Sjittim og kom frem til Jordan. Der blir de tre dager før de går over Jordan.

Vi møter for andre gang i Josvas bok noen tilsynsmenn.

«Gå gjennom leiren og si til folket: Gjør i stand reisekost! For om tre dager skal dere gå over Jordan her, for å gå og innta det landet som Herren deres Gud har gitt dere til eiendom.» (Jos 1:11)

Når de så kommer frem til Jordan lyder det:

«Da tre dager var gått, gikk tilsynsmennene gjennom leiren.» (Jos 3:2)

Deres budskap til folket er: Følg med på Herrens paktsark - når den løftes og prestene bærer den mot Jordan, da skal dere bryte opp. Følg etter arken, men det skal være en «hellig avstand», ca. en kilometer. Men følg med på Guds paktsark, da får dere vite når dere skal gå og hvor dere skal gå.

Hva med realiteten foran dem? Jordanelva går jo flomstor, og de vet at Gud vil at de skal krysse den?

Det er to sider ved denne flomstore elva. En «Guds folks side» og en «Jeriko-side». På Guds folks side er elva en uløst hindring. På Jeriko-siden tenker en at dommen ikke kan komme på en god stund enda, så lenge elva går flomstor. Det er stor sannsynlighet for at begge sider av elven ikke tar med Gud i beregningene sine.

*«Hvor Gud meg fører går jeg glad,
han ikke jeg skal råde ...»* (SB nr 331 v1)

*«Hvor Gud meg fører, vil jeg meg
Ham ganske overgive,
og synes underlig min vei,
Han holder meg i live.
Han meg i Kristus frikjøp har,
fra moders liv han ømt meg bar,
jeg er ei mer min egen.»* (SB nr 331 v3)

Å, hvor nødvendig det er for Guds folk med tilsynsmenn som retter folkets oppmerksomhet mot Guds paktsark - der lovens tavler var, og Arons stav og en krukke med manna. Paktsarken som ble oversmurt med offerblodet på den store forsoningsdagen hvert år. Så da Herren så fra kjerubene og ned på arken, da så han blodet og ikke loven som lå der lik et forferdelig anklagebrev, brutt på alle punkter! Nei, forsoningsdagen sørget for at Gud så blodet.

Hvor nødvendig det er for Guds folk med tilsynsmenn som retter oppmerksomheten på Ordet, på hele bibelen. Det er den som avgjør om en skal holde seg i ro eller om det er tid for å vandre.

«... Slik kan dere vite hva vei dere skal gå, for dere har ikke gått denne veien før.»

(Jos 3:4b)

Frelsens vei er ukjent for den som ikke har gått den før. Ingen har naturlige forutsetninger for å tenke annet enn at en må prøve å kave seg over Jordan på egenhånd. Mang en familiefar, og ganske sikkert mødre også, grublet og tenkte på hvordan de skulle komme over selv, og hvordan de skulle få med seg sine.

Hva er den store hindringen? Dommens vann! Ikke bare arvesynden, for hvert

menneke har selv økt synden og skylden med sitt liv. Ikke bare en liten økning, det har antatt enorme dimensjoner; «ti tusen talenter»!

Det har ikke gått under radaren hos Gud når et barn svarer sine foreldre surt eller er uvillig til å hjelpe til, når det trengs. Gud både ser og hører utålmodighet mellom søsken eller ektefeller. Han kan ikke unngå å legge merke til utakknemlighet, eller at du er storkrevende. Blikket som ser ned på andre eller ordene som forsurer atmosfæren i omgivelsene, registres akkurat slik de er.

Det må oppfattes hos den altseende og allvitende Gud, når et menneske ser smått på Guds ord og på Guds løfter, ja, tenker at søndagen hadde vært bedre om ikke det var for alle møtene og kravet om bibellesning.

Gud ser alt og må legge merke til alt. Synd medfører skyld. Og dersom noen bryter Norges lover er alle enige om at det må få en konsekvens, en straff, ellers er det noe feil med rettsstaten. Er det annerledes med Guds lov og hellige vilje?

«Jammen det finnes da tilgivelse for alt?! Ingen er vel feilfrie? Alle har jo synd. Om det er et og annet som jeg vet er feil, men som jeg ikke vil slippe, så går det da bra så lenge jeg tror på Jesus!»

Dette er en falsk trøst. Og mange tror de går til himmelen på en slik falsk trøst, men de går fortapt!

Farao tenkte at han også kunne ta samme veien gjennom Rødehavet som Guds folk hadde tatt, men det gikk ikke! Egypterne trosset Guds vilje og hadde Gud i mot seg. De prøvde seg også på samme frelsesvei som Guds folk, men dommens vann klappet igjen

over dem, og de gikk fortapt.

Jordan går flomstor foran deg! Herren kan aldri godta synd eller bortforklaringer av synd, uansett. Det er det som ligger i uttrykket ubotferdighet, eller som salme 32 uttrykker det: Svik i ånden.

«Salig er det mennesket som Herren ikke tilregner misgjerning, og som er uten svik i sin ånd.» (Sal 32:2)

Det er nettopp svik i ånden når en både vil ha frelsen og samtidig spare synden.

«Da sa Josva til folket: Hellige dere! For i morgen vil Herren gjøre underfulle ting blant dere.» (Jos 3:5)

Hellige deg, skill deg av med synd som du har sluttet fred med, omvend deg. Enten det er for første gang, eller det er Guds barns daglige omvendelse.

Vend deg til Jesus med dine synder, med synden som henger så fast. Det er eneste sanne måten å vende seg bort fra sine synder. Vend deg til Jesus med din lyst til synden og din ulyst til det gode.

«Hellige dere! For i morgen vil Herren gjøre underfulle ting blant dere.»

Selv om omvendelsesbudskapet stadig skal lyde slik Guds ord taler, så er omvendelsen forgjeves om du ikke blir vendt mot Jesus. På samme måte er Guds folks «helligelse» forgjeves, hvis de ikke blir mer opptatt og avhengig av Jesus, dag for dag.

Så er det ikke din omvendelse eller din helligelse du videre skal ha fokus på:

«For i morgen vil Herren gjøre underfulle ting blant dere.»

Ja, hvordan skal en komme inn i det lovende landet, inn i Guds rike? Skylden er så stor,

dommens vann renner i strie strømmer og hindrer, det er umulig.

«Og til prestene sa Josva: Ta paktens ark og gå fram foran folket! Da tok de opp paktens ark og gikk fram foran folket.

Se, han som er all jordens Herre, hans paktsark går foran dere ut i Jordan.

Da de som bar arken, kom ned til Jordan, og så snart prestene som bar arken, satte sine føtter i vannet ved elvebredden – Jordan gikk over alle sine bredder gjennom hele skurdtiden – da stanset det vannet som kom ovenfra.

Det sto som en vegg langt borte, oppe ved byen Adam, som ligger tett ved Sartan. Og det vannet som rant ned til Ødemarkshavet, det er Salthavet, rant bort, og folket gikk over rett imot Jeriko.

Prestene som bar Herrens paktsark, ble stående på tørr grunn midt ute i Jordan mens hele Israel gikk tørrskodd over, inntil hele folket var kommet vel over Jordan.» (Jos 3:6, 11, 15-17)

Sånn er det når Gud griper inn til frelse. Jordan er flomstor, paktsarken går foran ut i Jordan og folket får gå tørrskodd over. Prestene som bar arken står på tørr grunn med sine føtter. Det var ikke en vanndam igjen. Tørr grunn – tørrskodd over.

Dommens vann måtte stoppe for arken. Vannet stanset helt oppe ved byen Adam.

Husker du da Jesus ble døpt i Jordan? Det var en dåp med syndsbejelse. Jesus hadde ingen egen synd å bekjenne, men han bekjenner alle synder fra det første mennesket Adam og like til det siste som blir født på denne jord.

«Se der Guds Lam som bærer bort verdens synd!»

Dermed må han også møte hele dommen og straffen. Det er han alene om.

Her er det Herren som gjør underfulle ting, men det har enorm virkning. Når han går ut i dommen først, «ut i Jordan», da stopper dommens vann for hele slekten – fra Adam og til det siste mennesket. Da stoppes Guds hellige vredesreaksjon over alle som tar sin tilflukt til ham og krysser Jordan sammen med ham.

Det er ikke så mye som en vanndam igjen, helt tørt. Du får gå tørrskodd inn i det lovede landet.

*«Han tok på seg alt!
Og hele vår skyld er tilfulle betalt!
Forsømt og forbrutt, både ugjort og gjort,
ble lagt på Guds lam og av ham båret bort.
Til frihet og frelse du derfor er kalt,
han tok på seg alt.*

*Han tok det på seg
og Faderen sparte sin enbårne ei,
som synd ble han aktet i synderes sted,
vår straff lå på ham for at vi skal ha fred.
Ja, døden han smakte for deg og for meg.
Han tok den på seg.»*

«Se, han som er all jordens Herre, hans paktsark går foran dere ut i Jordan.» (Jos 3:11)

Så ser vi på «paktsarken» og følger den. Ja, ber Gud om å drive ut arbeidere og «tilsynsmenn» som retter oppmerksomheten vår mot «paktsarken», hele Skriften – Bibelens Jesus!

MØTEKALENDER

MAI

18. - 21. Nybro (Sverige)

Per Bergene Holm

21. Skjæveland (misjonsmøte)

Gonzalo Ascarrunz, Ingar Gangås

21. Konfirmasjonsmøte Fossnes*

John Peder Samdal

22. Sira (misjonsmøte)

Gonzalo Ascarrunz, Ingar Gangås

24. Fossnes (misjonsmøte)

Gonzalo Ascarrunz, Ingar Gangås

26. - 28. Elverum, Rena og Koppang

Finn-Widar Knutzen

27. - 28. Pinsestevne Langli

Ingar Gangås og Ashbjørn Fossli

27. - 29. Pinsemøter Skjæveland

Odd Eivind Stensland

27. - 29. Pinsemøter Mosvik

Lars Fredrik Ellingsen

27. - 29. Pinsestevne Steinsdalen

Eivind Gjerde

28. Fossnes

Erik Asdahl

JUNI

1. Tørvikbygd

Martin Fjære og Steinar Guddal

2. - 4. Seimsfoss

Martin Fjære og Steinar Guddal

4. Årnes

Reidar Heian

4. Fossnes*

Curt Westman

11. Fossnes

Ashbjørn Fossli

16. - 18. Barneleir på Fossnes

16. - 18. Yngresleir på Kongshaugen, Larvik

16. - 18. Ungdomsleir på Trettenes, Larvik

18. Askim

21. - 26. Moldova

Per Bergene Holm, Martin og Liv Jorunn

Fjære

JULI

2. Fossnes*

Lars Fredrik Ellingsen

12. - 16. Sommersamling på Fossnes

Gunnar Nilsson, Per Bergene Holm, Bjarne

Gjuvsland, Gonzalo Ascarrunz (opptak)*

AUGUST

3. -6. Sommerstevne på Laberget

Finn-Widar Knutzen, John Peder Samdal,

Sigbjørn Agnalt, Gonzalo Ascarrunz (opptak)*

6. Fossnes*

Tommy Bjelke Andersen

13. Årnes

Sigbjørn Agnalt

13. Fossnes

Per Bergene Holm

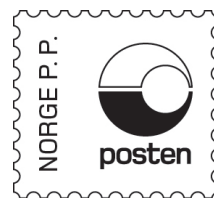
19. - 20.* Åpningshelg Fossnes

23. - 27. Fogn

John Peder Samdal

25. - 27. Elverum, Engerdal og Rena

Lars Fredrik Ellingsen

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikies vei 3,
3243 Kodal

BARNELEIR, YNGRESLEIR OG UNGDOMSLEIR I VESTFOLD 16. - 18. JUNI

Barneleir på Fossnes

Ledere/talere: André Heian, Sigmund Fjære,
Kari Brennsæter, Reidun Irene Fossdal og
Ingrid Bø.

Yngresleir på Kongshaugen

Ledere/talere: Harald Fjære, John Peder
Samdal, Marte Fjære, Øystein Laberget og
Kjersti Fjære.

Påmeldingsfrist 2. juni.

Meld deg på via link på nll.no.

*Ved spørsmål om barneleir, kontakt André på
411 01 223. Ved spørsmål om yngresleir, kontakt
Harald Fjære på 941 61 974.*

Ungdomsleir på Trettenes

Talere: Paul André Bergene Holm og
Kristian Fjære.

Ledere: Fredrik Thorbjørnsen, Lars Fredrik
Ellingsen og Asbjørn Fossli.

Påmeldingsfrist 1. juni til Lars Fredrik
Ellingsen på mobil: 408 78 437.

SOMMERSAMLING PÅ FOSSNES m/årsmøte, 12. - 16. JULI

Talere: Gunnar Nilsson, Per Bergene Holm,
Bjarne Gjuvsland og Gonzalo Ascarrunz*
(opptak fra misjonsmøte).

Påmelding via link på nll.no eller til
André Heian, mobil: 411 01 223.

Påmeldingsfrist m/stemmerett: 12. juni.

For sommersamlingen er det direktesending
av kveldsmøter og søndagsmøter. Link til
direktesendte møter vil være å finne på
hjemmesiden nll.no.

SOMMERSTEVNE PÅ LABERGET 3. - 6. AUGUST

Talere: Finn-Widar Knutzen, John Peder
Samdal, Sigbjørn Agnalt og Gonzalo
Ascarrunz* (opptak fra misjonsmøte).

Påmelding via link på nll.no eller til
Jostein Brennsæter på 969 07 157.

Påmeldingsfrist 3. juli.

FULLT PROGRAM FOR ALLE LEIRENE OG MER INFO FINNER DU PÅ NLL.NO.